

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

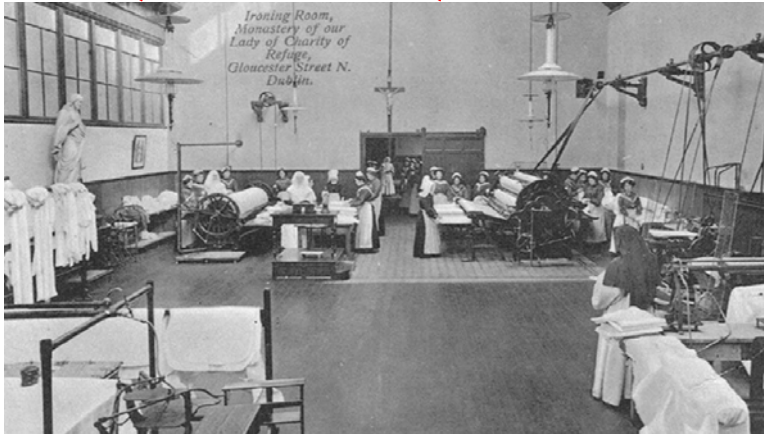
afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگردان: مجله جنوب جهانی
فرستنده: طاهر باختری
۱۰ مارچ ۲۰۲۵

مادران تبعید شده و استثمار شده توسط کلیسا تا مرگ: وحشت این «پناهگاه‌ها» در اروپا

دولت ایرلند به عنوان مسوول سوءاستفاده‌ها شناخته شد و مجبور به ارائه عذرخواهی عمومی و جبران خسارت به قربانیان شد.

اتوکشی در صومعه بانوی ما از رحمت پناهگاه، واقع در خیابان گلاستر، دوبلین، ایرلند.

در ایرلند هنوز بازتاب‌های رسوائی که کمی بیش از دو دهه پیش رخ داد و جامعه را با واقعیت وحشتناکی که پشت دیوارهای مؤسسات مذهبی مورد تأیید دولت پنهان شده بود، آشنا کرد، به گوش می‌رسد. این مؤسسات زندگی هزاران زن را تحت تأثیر قرار دادند.

پس از بیش از یک دهه فشار، دولت در نهایت به خاطر آنچه که طی بیش از نیم قرن رخ داده بود، عذرخواهی کرد و تحقیقاتی را انجام داد که نتایج آن قربانیان را راضی نکرد. در حالی که هنوز امروز بین یادآوری و بزرگداشت یا پوشاندن این فصل تاریک بحث وجود دارد.

رختشویخانه‌های مگدالن

رختشویخانه‌های مگدالن در مرکز یک شبکه گسترده از مراکز تحت مدیریت مؤسسات مذهبی قرار داشتند که به عنوان تار عنکبوتی عمل می‌کردند که زندگی زنانی را که با اخلاق سختگیرانه کاتولیک سازگار نبودند، به دام می‌انداختند.

در پشت این دیوارها، هزاران دختر، نوجوان و زن زندانی و مجبور به انجام کارهای اجباری شدند، بدون این که هرگز دستمزدی دریافت کنند، در حالی که مورد آزار جسمی و روانی و گاهی اوقات تجاوز جنسی قرار می‌گرفتند. تحت مدیریت چهار فرقه مذهبی (خواهران رحمت، خواهران بانوی ما از رحمت، خواهران رحمت و خواهران شبان خوب)، رختشویخانه‌های مگدالن در ده نقطه از ایرلند قرار داشتند.

تصویر: زنان در یکی از رختشویخانه‌های مگدالن ایرلند در دهه ۱۹۴۰. | دامنه عمومی

آنها کسب‌وکارهای سودآوری را اداره می‌کردند، عمدتاً مرتبط با شست و شو و گلدوزی لباس، که با استفاده از نیروی کار زندانی و بدون دستمزد انجام می‌شد. در اکتوبر ۱۹۹۶ آخرین این مراکز تعطیل شد.

چه کسانی در این مؤسسات زندانی می‌شدند؟

برآورد می‌شود که بین تأسیس ایرلند در سال ۱۹۲۲ (پس از استقلال از بریتانیا) تا سال ۱۹۹۶، حداقل ۱۰۰۰۰ زن و دختر از این مراکز عبور کردند.

افرادی که به این مراکز فرستاده می‌شدند، دارای پروفایل‌های متنوعی بودند. در درجه اول، زنانی که بی‌بندوبار تلقی می‌شدند، مانند فاحشه‌ها یا مادران مجرد، به آنجا فرستاده می‌شدند.

تصویر: صومعه بانوی ما از رحمت، دوبلین، ایرلند. | دامنه عمومی

با این حال، «محکومیت» شامل دختران مادران مجرد، کسانی که مورد سوءاستفاده جنسی قرار گرفته بودند، کسانی که بار خانواده خود تلقی می‌شدند، کسانی که در مؤسسات بزرگ شده بودند، کسانی که مشکلات روانی داشتند یا کسانی که جرایم کوچک مرتکب شده بودند نیز می‌شد. برخی از آنها برای دهه‌ها در انزوا از خانواده‌های خود زندانی بودند. با این حال، رقم رسمی ۱۰۰۰۰ زن، که از گزارش مک‌الیس که توسط دولت در سال ۲۰۱۱ تهیه شده بود، بشدت مورد سؤال قرار گرفته است. برآوردهای دیگر نشان می‌دهد که تعداد قربانیان نمی‌تواند کمتر از ۳۰۰۰۰ نفر باشد. این گزارش شامل سوابق دو مؤسسه مورد سؤال نبود و همچنین دختران و زنانی که قبل از سال ۱۹۲۲ وارد شده و پس از آن تاریخ باقی مانده بودند، در آن گنجانده نشده بودند، زیرا این مراکز بیش از یک قرن در حال فعالیت بودند، اگرچه عملکرد آنها با گذشت زمان تغییر کرده بود. همچنین در این سند مورد بسیاری از دختران که در سایر مؤسسات مربوط به کودکان، گاهی در همان زمین‌های رختشویخانه‌ها، ساکن بودند و مجبور به کار در آنجا شده بودند، ذکر نشده است.

چگونه به آنجا می‌رسیدند؟

راه‌هایی که دختران و زنان از طریق آنها به این مراکز فرستاده می‌شدند، متنوع بود. از یک سو، برخی توسط سیستم قضائی فرستاده می‌شدند: به عنوان شرط آزادی مشروط، تحت وضعیت بازداشت موقت، برخی دیگر پس از گذراندن محکومیت‌های زندان و برخی دیگر به جای فرستاده شدن به مدارس اصلاح و تربیت. همچنین از مدارس صنعتی (مؤسسات اقامتی کاتولیک برای کودکان رها شده) و از خانه‌های مادر و کودک به آنجا منتقل می‌شدند.

علاوه بر این، برخی توسط مددکاران اجتماعی، اعضای روحانیت، مأموران پولیس، مراکز بهداشتی، مقامات محلی و بیمارستان‌های روانی به آنجا فرستاده می‌شدند. حتی برخی دختران به دلیل قربانی سوءاستفاده بودن به این مکان‌ها آورده می‌شدند.

کوتاهی دولت

اگرچه بسیاری از قربانیان از طریق عوامل دولتی به رختشویخانه‌ها فرستاده می‌شدند، اما همچنین گروه بزرگی به دلیل خانواده‌ها یا گروه‌های مذهبی به آنجا می‌رسیدند. پشت این موضوعات، اخلاق سختگیرانه کاتولیک آن زمان در ایرلند و ترس از طرد اجتماعی ناشی از مادری خارج از دواج، سوءاستفاده جنسی، سوءاستفاده خانگی یا ناتوانی، در میان دیگر انگ‌های آن زمان قرار داشت. با این حال، در همه موارد، دولت از آزادی و حقوق این زنان و دختران محافظت نکرد و به سنت طولانی کشور در عدم دخالت در امور کلیسا پاسخ داد. بنابراین، اطمینان حاصل نشد که آنها خلاف میل خود نگه داشته نشوند، کار اجباری انجام ندهند یا مورد آزار قرار نگیرند.

تصویر: رختشویخانه سنت وینسنت مگدالن کورک / مرکز سنت وینسنت کورک. | دامنه عمومی

آزار، از دست دادن هویت و انزوا

ده‌ها شهادت که در طول دهه‌های گذشته شنیده شده‌اند، تصویری از زندگی در داخل این مؤسسات ترسیم می‌کنند. زندانیان معمولاً اطلاعی نداشتند که چه زمانی آزاد خواهند شد یا آیا اصلاً آزاد خواهند شد. هنگام ورود، به بسیاری از آنها موهایشان کوتاه می‌شد، نامشان به یک شماره شناسایی تغییر می‌یافت، با یک لباس فرم خاکستری پوشانده می‌شدند و از صحبت کردن منع می‌شدند.

الیزابت کوپین در مصاحبه‌ای در سال ۲۰۱۴ گفت: «ما معمولاً هفته‌ای یک بار به اعتراف می‌رفتیم. کشیش آنجا می‌نشست و ما گناهانمان را به او می‌گفتم. اما چه گناهی می‌توانستیم مرتکب شده باشیم؟ ما تمام وقت کار می‌کردیم. آنها گناهکار بودند، نه ما: آنها داشتند ما را شکنجه می‌کردند.»

کوپین در کودکی توسط ناپدری‌اش مورد سوءاستفاده جنسی قرار گرفت و سپس به یکی از رختشویخانه‌های مگدالن منتقل شد، جایی که مجبور بود از ساعت ۸:۰۰ تا ۱۸:۰۰ به جز یکشنبه‌ها و تعطیلات کار کند. او قربانی تنبیه بدنی و انزوای طولانی‌مدت به خاطر تخلفاتی شد که ادعا می‌کند مرتکب نشده است.

به این موارد اضافه کنید که، بر اساس شهادت بسیاری از بازماندگان، دوستی‌ها ممنوع بود، ارتباط با بیرون نیز ممنوع بود، در حالی که محدود ملاقات‌های مجاز همیشه توسط راهبه‌ها نظارت می‌شد.

یک کسب‌وکار با مشتریان عمومی و خصوصی

کار معمولاً به مدت ۱۲ ساعت در روز طول می‌کشید، با وظایفی مانند شست و شو، اتوکشی، خیاطی یا گلدوزی. اگرچه زندانیان هیچ دستمزدی دریافت نمی‌کردند، اما این یک کسب‌وکار بسیار سودآور بود. لباس‌هایی که در رختشویخانه‌ها پردازش می‌شدند، از شرکت‌های محلی، مؤسسات مذهبی، بخش‌های دولتی، بیمارستان‌های عمومی، مدارس، زندان‌ها و تعداد بی‌شماری از نهادهای دولتی تأمین می‌شدند.

مجازات‌ها، به دلایل مختلف مانند تلاش برای فرار یا امتناع از کار، شامل آزار جسمی، محرومیت از غذا، انزوا یا تراشیدن مو بود. علاوه بر این، آزار کلامی مداوم بود و شرایط بهداشتی و غذایی نامناسب بود. در مورد دختران، آنها از آموزش‌هایی که حق دریافت آن را داشتند، محروم بودند.

صلیب‌های سفید روی قبرهای نوزادان از خانه‌های مادر و نوزاد، از جمله رختشویی مجدلیه | لژیون-رسانه داخل این دیوارها به گور بسیاری از آنها تبدیل شد. در واقع، داستان این زنان در سال ۱۹۹۳ فاش شد، زمانی که راهبه‌ها یکی از زمین‌های خود را فروختند و شرکت خریدار اجساد ۱۵۵ زن را پیدا کرد. این ماجرا زمانی به صحنه بین‌المللی راه یافت که فیلم‌ساز پیتر مولان در سال ۲۰۰۲ فیلم «خواهران مگدالن» را منتشر کرد.

شناسایی دیر هنگام دولت

این موسسات هرگز توسط دولت ایرلند تنظیم نشدند. این در حالی بود که آنها مراکزی بودند که گاهی به عنوان محل بازداشت استفاده می‌شدند، مشتری دولت بودند و این موضوع عمومی بود که آنها دختران در سن مدرسه را در خود جای داده بودند.

با این حال، علی‌رغم کاستی‌هایش، گزارش مک‌الیس شواهدی را جمع‌آوری کرد که مسئولیت دولت ایرلند در این وقایع را که به بردگی هزاران زن و دختر منجر شده بود، بدون هیچ شکی ثابت کرد.

بنابراین، در سال ۲۰۱۳، رئیس دولت، اندا کنی، کمی پس از انتشار متن گردآوری شده توسط سناتور مارتین مک‌الیس، عذرخواهی عمومی کرد. پیش از این، کنی بشدت از پذیرش مسئولیت دولت خودداری کرده بود و با انتقادهایی از داخل و خارج از کشور مواجه شده بود.

در آن زمان، این سیاستمدار کارگر در پارلمان گفت که آنچه زنان در رختشویخانه‌های تحت مدیریت راهبه‌های کاتولیک متحمل شدند، «سایه‌ای طولانی بر زندگی ایرلندی و حس هویت آنها انداخته است.»

او همچنین گفت که «عمیقاً متأسف است و عذرخواهی می‌کند» برای آسیب‌ها و ضربه‌هایی که به زنان و دخترانی که در رختشویخانه‌های مگدالن زندانی بودند، وارد شده است، و قول داد بنای یادبودی برای بزرگداشت قربانیان بسازد و پرداخت غرامت به بازماندگان را اعلام کرد.

مبارزه برای حفظ یادبود

اقدامات دولت ایرلند مورد سؤال قرار گرفته است، نه تنها به دلیل اقدام دیر هنگام، بلکه به دلیل حذف مراکزی که در ایرلند شمالی تحت یک طرح مشابه فعالیت می‌کردند، از تحقیقات. اگرچه این قلمرو بخشی از بریتانیا است، لندن نیز به این موضوع نپرداخت و خطر این وجود دارد که هرگز بررسی نشود.

پاتریک کوریگان، مدیر عفو بین‌الملل در ایرلند شمالی، پس از حضور کنی گفت: «رختشویخانه‌های مگدالن تا دهه ۸۰ در ایرلند شمالی فعالیت می‌کردند. من با زنان بازمانده از این مؤسسات صحبت کرده‌ام که اکنون می‌ترسند عقب بمانند، بدون این که هیچ تحقیقی، نه در شمال و نه در جنوب، در مورد رنج‌های آنها انجام شود.»

خیابان راه آهن در سال ۱۹۱۳، جایی که خروجی پستی خشکه شوئی گلاستر در دوبلین منتهی می‌شد. | دامنه عمومی از دیدگاه او، «واضح است که هر تحقیقات جدیدی که توسط دولت ایرلند اعلام شود، تنها سوءاستفاده‌های انجام شده در جمهوری ایرلند را بررسی خواهد کرد، در حالی که تحقیقات سوءاستفاده‌های تاریخی مؤسسات در ایرلند شمالی تنها سوءاستفاده‌های وارد شده به کودکان، به جای زنان بالغ بسیاری که در رختشویخانه‌های مگدالن زندانی بودند، را بررسی خواهد کرد.»

به این موارد اضافه کنید که، به تدریج، مقامات ایرلندی به طور سیستماتیک مکان‌هایی که قبلاً رختشویخانه‌ها در آنها فعالیت می‌کردند را تخریب کردند و با ساختمان‌های مدرن جایگزین کردند، که در اواخر دهه گذشته این نگرانی را ایجاد کرد که بازماندگان و خانواده‌های آنها بدون یک مکان عمومی برای یادآوری رنج‌هایشان باقی بمانند. این نگرانی در سال ۲۰۲۲، با افتتاح یک یادبود در دوبلین با نام «موزه کوچک دوبلین در سنت استفان گرین» برطرف شد.

۰۹ مارچ ۲۰۲۵